

[Poulsgaard]

Og så skal vi tænke på at besøge de ældre lidt oftere, end vi gør. Vi kan ikke være bekendt at kalde os en kulturnation, når så mange mennesker har så store ensomhedsproblemer.

Men bortset fra det: Tak for redegørelsen. Den er udmærket til en videre debat om disse emner.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Hr. Poulsgaard kom med nogle synspunkter om den psykiatriske behandling i amterne, og for mig lød det, som om hr. Poulsgaard syntes, at det var en meget bedre idé, om vi ordnede det hele fra statens side. Vi har truffet nogle beslutninger om, at det nu skal lægges ud til amterne, og det er ud fra den overordnede holdning, at problemerne løses bedst så tæt ved den enkelte borger som overhovedet muligt. Det er da helt givet, at hvis psykiatriske patienter skal have den bedst mulige behandling, så får de den så nær ved deres eget miljø som muligt. Og derfor er jeg uenig med hr. Poulsgaard i de synspunkter, han kom med, nemlig at man ikke skal overlade sådan noget til amterne.

Jeg vil gerne spørge, om det er Fremskridtspartiets holdning, at vi skal centralisere i dette tilfælde. Skal vi til at føre det hele tilbage til staten igen? Er det det, hr. Poulsgaard taler for? Så har han ikke vores stemmer til det.

Så havde hr. Poulsgaard nogle synspunkter om, at hvis ikke man kunne gøre det på en ordentlig måde, skulle man måske ikke lægge år til livet. Jeg minder om, at der er altså også en eftersætning i WHO's program, som siger, at man skal lægge liv til årene. Og den var nok så interessant som den anden.

(Kort bemærkning).

Merete Aarup (KF):

Det, der kalder mig herop, er hr. Poulsgaards bemærkning om, at hvis en enlig mor har psykiske problemer, så fjerner man hendes barn.

Jeg synes, jeg er nødt til at tilbagevise en sådan påstand. I kommunerne gøres der en utrolig indsats for at holde familierne sammen, for at gøre noget for den svage familie, for at tilstræbe en familiemæssig behandlingsindsats – netop en forebyggende indsats, så man skal undgå at fjerne et barn – med personlige rådgivere i det hjemlige miljø.

Det er derfor, vi ikke må blande de sociale problemer ind i denne distriktspsykiatridiskussion og i det hele taget i den psykiatriske behandling. Vi må prøve at lære at sondre mellem de sociale problemer og de sindslidendes problemer og ikke bare tro, at det hele kan puttes ind under én hat, som hr. Poulsgaard gjorde. Kommunerne gør netop et stort arbejde for, at der ikke skal komme problemer, så man er nødt til at splitte familierne; det er jo kun i yderste nødsfald, man er nødt til f.eks. at tvangsføre et barn.

Så jeg synes, vi skal prøve at holde disse ting, som egentlig ikke har noget med denne her debat at gøre, ude, men virkelig prøve at forstå, hvad det er vi taler om i dag.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg bemærkede, at hr. Poulsgaard havde det synspunkt, at der skal tilføres ressourcer til det psykiatriske område for at undgå fastspænding, og at hr. Poulsgaard principielt var imod, at man anvendte fastspænding, hvis der faktisk var andre muligheder.

Det hilser jeg med glæde, for hver gang der er én mere, som løfter stemmen for dette synspunkt, bliver vi måske til sidst så mange, at vi kan få presset igennem at få deponeret bæltene til fordel for, at der er mennesker, som tager sig af de psykiatriske patienter.

Jeg synes også, det er rigtigt, når hr. Poulsgaard fremdrager, at der er en sammenhæng imellem det sociale område og det psykiatriske område. Det er også rigtigt – men det er selvfølgelig en penibel og vanskelig ting – at forældre med psykiske problemer står i større fare for, at deres børn bliver fjernet og tvangsanbragt andre steder. Og det synes jeg er noget, som vi faktisk taler meget lidt om inden for det psykiatriske område, at man måske er meget hurtig til at fjerne disse børn i stedet for at støtte forældrene. Jeg tror, at hele psykiatridebatten her har været inde på et vildspor. Vi har – som fru Merete Aarup var inde – været tilbøjelige til at anbringe psykiatri for sig i én kasse og de sociale forhold i en anden, som om de to ting ikke har noget med hinanden at gøre.

Folk med psykiske lidelser og i særdeleshed psykiatriske patienter, psykotiske, har uhyre store sociale problemer, og de vokser faktisk i tiltagende grad. Det er, som om der ikke er et